

Святы Аўгустын калісьці напісаў: “Клапацся ў сваім сэрцы аб тым, што мілае Богу”. А ці пыталіся мы калі-небудзь у сябе, што мілае Богу? Адказ відавочны: Пану Богу неабходна наша чыстае сэрца. Пакора робіць яго такім. Мы неаднойчы паўтараем словы псалма: “Ствары ўва мне, Пане, чыстае сэрца”. Сэрца робіцца месцам сустрэчы з Хрыстом, месцам крыжовай ахвяры. У сучасным свеце хрысціянін мае вялікае заданне, якое заключаецца ў тым, каб не згубіць чалавечнасці, не страціць уласнае жыццё, а разам з Хрыстом крочыць наперад. † З Езусам мы можам увайсці на нашу жыццёвую Галгофу, а таксама з Ім мы з’яднаемся ва ўваскрасенні. Варта напоўніць сваё сэрца Богам. Нагод для гэтага ў маі дастаткова. Прымаючы ўдзел у маёвых набажэнствах, мы запрашаем Маці Божую пасяліцца ў нашых сэрцах. У канцы мая перажываем Эўхарыстычны кангрэс і 25-годдзе існавання нашай дыяцэзіі. Гэтыя прыгожыя ўрачыстасці заканчваем працэсіяй Божлага Цела. У гэты час новы нумар газеты ўжо выйдзе ў друк, таму пра кангрэс і юбілейныя ўрачыстасці можна будзе прачытаць у наступным нумары. А сёння давайце падумаем над чарговымі спосабамі напаўнення сэрца Богам.

Вера не павінна быць для нас як шведскі стол, з якога чалавек бярэ што хоча і калі хоча. У жыцці часам здараецца так, што мы прыходзім у касцёл тады, калі нам патрэбна ахрысціць дзіця, а пасля толькі перад Першай святой Камуніяй разам з дзецьмі ўспамінаем, чым з’яўляецца споведзь. Сакрамант сужэнства не вельмі нам патрэбны для жыцця, а пра канфірмацыю мы ўвогуле забываемся. Так не можа быць у нашым жыцці! Калі сэрца будзе пустым, народ таксама будзе пустым.

Кожны добра разумее, што пустое сэрца – мёртвае. Яно павінна быць напоўнена Богам: Хрыстом міласэрным, які прабачае нам грахі і дае самога сябе як хлеб вечнага жыцця ў Эўхарыстыі, а таксама ў іншых сакрамантах. Сакраментальнае жыццё з’яўляецца найлепшай нагодай, каб напоўніць нашыя сэрцы.

Касцёл не ўскладняе чалавеку жыццё, а дапамагае выбраць правільны напрамак. Ён паглыбляе веру, што дапамагае нам вытрымаць у гэтым складаным жыцці, знаходзячы яго сэнс. памятаем аб тым, што ў сэрцы Касцёла знаходзіцца кожны з нас.

Напоўніць сваё сэрца

Аўтар: кс. Павел Салабуда
29.05.2016 00:00

Не дайма цывілізацыі смерці знішчыць нашае сэрца. Няхай Хрыстос там жыве і бласлаўляе нас. Напоўніць сваё сэрца Богам – найважнейшая задача нашага жыцця, якое варта пражыць добра і шчасліва. Касцёл дапамагае нам у гэтым. Чарговыя ўрачыстасці даюць нам магчымасць змяніць уласнае жыццё. Дык давайце выкарыстаем гэты шанс!